

HỒI THỨ MƯỜI BẢY LỜI NGUYỄN TRÊN MÁU

Con cóc quái vật trúng đòn kêu lên một tiếng đau đớn và phóng mình lên như một chiếc lưới chụp lấy người mặt đồ đen.

Nhìn con cóc rớt xuống người mặt đồ đen ao cũng đổ chùng ông ta phải tránh nào ngờ con cóc nặng mấy trăm cân rơi xuống người mặt đồ đen trụ lại giờ hai tay lên đầu như hai thỏi sắt hứng lấy bụng cóc dễ dàng như hứng một cái bong bóng. Con cóc tuy bị khổng chế vẫn ở trò sát nhân, miện mũi phun hơi độc phì phì, chưa cựa quậy. Nhưng con cóc càng cựa quậy càng bị hai bàn tay người mặt đồ đen siết chặt.

Mọi người vỗ tay ca ngợi người mặt đồ đen. Đổ Dữ nhảy cẫng lên hoan hô :

- Giết quái vật đi tráng sĩ !

Người mặt đồ đen để con cóc đã khờ đi vì mệt xuống đất rồi thủng thỉnh nói :

- Các người lên rút lui, ở đây có hai con cóc thần, con này là con cóc đực, còn con cóc cái dữ hơn nhiều, giết cóc đực cóc cái về không thấy nó ‘Quậy’ sụp đổ cả lăng mộ luôn. Lăng mộ này nhiều cơ quan bí mật nguy hiểm lắm...

- Tráng sĩ có liên quan nhiều tới lăng mộ này phải không ?

- Đại khái là vậy.

- Tại sao lại xây cửa trên mái và sân có thuốc độc và trong nhà mồ có quái vật...

Đó là những quái vật tôi không thể tiết lộ được. Có điều tôi có thể nói với quý vị là tôi không phải là người bày ra những thứ này. Tôi chỉ muốn khuyên quý vị tránh xa chỗ này thôi. Thôi cóc cái đã về quý vị nên rút lui là vừa. Các người lắng tai nghe một chút sẽ nghe cóc cái nghiêng răng.

Đổ Dữ và mọi người lắng nghe quả đúng cóc cái đang về ngay cửa hàng và nghiêng răng trèo trẹo.

- Chúng tôi xuống đây mồ vậy.

- Lên mặt đất tốt hơn dưới đó có cá sấu và thuồng luồng nhiều lắm.

- Vậy thì chúng tôi phụ với tráng sĩ đánh cóc.

- Không được đâu quý vị lên mặt đất đi nguy hiểm lắm.

Ngay lúc đó con cóc khổng lồ đã xuất hiện, nó trừng trừng nhìn người và Đổ Dữ đang leo thang lên mặt đất, riêng Đổ Dữ không di chuyển tay lăm thanh gươm quyết chỉ đương đầu với cóc.

Người mặt đồ đen vừa thấy cóc cái toan chồm chân nhảy về phía mình đã tung cóc đực vào cái thây nặng nề của cóc cái đương phóng tới làm cả hai rớt trên đất.

Hai con cóc bị đầu rồng lên vang nhà mồ, và cùng nhau ngồi thủ thế. Người mặt đồ đen nhận thấy phải ra tay trước khi cóc tấn công. Người mặt đồ đen phóng tới tung hai chân đá vào ức hai con cóc nghe bật bật.

Hai cái đá làm cho hai con cóc xiềng niềng bay lên cao rồi ngã chúi xuống cái âm rung chuyển cả nhà mồ.

Trung đôn hai con cóc càng thêm hung hăng chúng cùng co chân sau và phóng về người mặt đồ đen.

Thấy tình thế quá nguy cấp Đỗ Dự định can thiệp nhưng chưa biết nên hành động thế nào thì bỗng nghe nhà mồ rung chuyển và đồ âm âm. Thì ra người mặt đồ đen đá luôn tránh được hai con cóc và hai con cóc nhảy sập dây buông khoá kín, dây buông bí mật đổ trơ ra một tấm bia.

Đỗ Dự định phóng tới coi tấm bia nhưng hai con cóc chụp hụt người mặt đồ đen đã quay trở lại.

Tuy đứng cạnh người mặt đồ đen nhưng nhìn hai con cóc không lồ Đỗ Dự vẫn thấy ơn ớn.

- Tôi đã bảo tướng quân và quân lính nên rút lui...Rút ngay đi, cóc sắp phun khí độc đó.

Đỗ Dự thấy cóc đang phình bụng và sắp há miệng ra thì vội bám thang dây leo lên. Đi được một khúc Đỗ Dự gọi to :

- Tráng sĩ lên thang với chúng tôi.

Đỗ Dự nhìn xuống thấy người mặt đồ đen khoác tay từ chối và vẫn đứng nguyên trong làn khói màu xám đầy chất độc.

Vừa thoát khỏi nhà mồ Đỗ Dự hô to :

- Mọi người bịt mặt lại kéo hít phải hơi khói độc vong mạng.

Đỗ Dự lòng vô cùng thắc mắc người mặt đồ đen là ai mà không sợ nọc độc của cóc.

Đỗ Dự lững thững đi về phía lều vua. Ngay lúc đó bóng đen vọt lên khỏi nhà mồ và biến trong bóng đêm tối.

Đi gần tới lều vua, bỗng Đỗ Dự kinh hoàng khi thấy một bóng trắng từ trong lều vua vọt ra truyền trên ngọn cây.

- Lại Không Minh nữa. Lính canh tồi quá, để Không Minh ra vào lều vua như đi chơi vậy...Phải trừng phạt đám lính canh này mới được.

Đỗ Dự vừa lẩm bẫm vừa đi, đến gần lều vua. Đỗ Dự giật mình thấy lính canh bị điễm huyết đứng trơ trơ như tượng đá. Vốn biết giải huyết Đỗ Dự liền giải huyết cho đám lính canh.

Một tên lính canh kể lại rằng chúng đang gác thấy thoáng có bóng trắng đèn liền chạy lại nhưng chưa kịp làm gì thì đĩa bị vỗ vai đĩa vỗ lưng đứng như trời trồng.

Đỗ Dự bước vô lều vua thấy Tấn Võ Đế quần áo xóc xếch nằm mê man trên sập ngự, mặt mũi trắng bệch như người vừa chết, còn các quan hầu cận cùng đều bị điểm huyết đứng trơ trơ.

Khi được giải huyết Hoa Hi cho biết.

- Chúng tôi đang quay quần quanh vua đột nhiên có bóng trắng bước tới cạnh vua nhỏ nhẹ nói ‘Mai nên về triều thuốc thang đi, lao vào cõi chết hoài ích gì’

Chúng tôi hè nhau vây bóng trắng, nhưng chúng tôi chưa kịp làm gì thì đã bị bóng trắng vỗ vào vai vào lưng và đứng chết chân luôn.

- Tôi biết hết mọi chuyện rồi, tôi chỉ cần quý vị cho biết bàn tay bóng trắng có hơi người không. Chỉ cần có thể thôi.

- Chắc chắn là bàn tay người chứ không phải là bàn tay ma quỷ.

- Đúng là bàn tay người phạm vì vỗ vào lưng tôi, tôi còn nghe cái bịch.

Vừa lúc đó Tấn Võ Đế tỉnh dậy nhìn thấy Đỗ Dự thì nói liền :

- Khổng Minh lại vừa tới dọa ta, thật quá lắm rồi. Trẫm thấy mình nên hồi triều thôi. Trẫm dưỡng bệnh khoẻ ta sẽ tiếp tục thám hiểm. Đỗ Dự cho trẫm biết ta đã thám hiểm được đến đâu rồi.

Đỗ Dự kể chuyện sự xuất hiện của người quần áo đen đánh cóc làm Tấn Võ Đế phấn khởi vô cùng.

- Sao khanh không thuyết phục hiệp sĩ mặc áo đen giúp ta...

- Muôn tâu hần cũng khuyên ta nên chấm dứt thám hiểm nhà mồ thế mới kệt chứ. Tấn Võ Đế buồn bã quay sáng Gia Sủng.

- Công việc khám phá dưới đáy lăng Khổng Minh tới đâu rồi ?

- Muôn tâu, theo đường dưới đáy quan tài lính của thần mạo hiểm đi vô hang xuyên dưới đất thì tới hang cóc khổng lồ.

- Thôi khanh đi thu quân.

Gia Sủng đi rồi, Đỗ Dự cho vua biết dưới nhà mồ có một bia đá khổng lồ. Cần phải đục bia đá này, biết đâu đó chẳng là nơi Khổng Minh dấu cất nang và Thánh thư. Theo Đỗ Dự thì phải hành động liền không kẻ khác phỗng tay trên mất.

Tấn Võ Đế hỏi Đỗ Dự :

- Khanh trở lại nhà mồ thám hiểm, sáng mình hồi triều kịp không ?

- Muôn tâu có thể được nếu cóc thần về hang còn không thì chịu thua.

- Dem theo nhiều quân chắc giết được cóc thần mà. Nếu không ta dùng chất nổ.

- Thân xin hết lòng làm nhiệm vụ.

Đỗ Dự đi ra bỗng đụng một bóng người sấn tới cười the thé...